τὸ πλῆθος ἀνάστατο καὶ ἐχθρικὸ ἴσως, παρ' ὅλη τὴν καλὴ ὑποδοχὴ ποὺ τοὺς εἶχε γίνει πρὸ δύο μόλις ἡμερῶν.

Ὁ Ὄθων ὡστόσο ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ λεπτομερέστατα τὰ πάντα, πρὶν λάβῃ μιὰ ὡρισμένη ἀπόφασι, καὶ ἀνήσυχος ρωτοῦσε τὸν πλοίαρχο Παλάσκα ἂν μποροῦσε νὰ τοῦ ἐγγυηθῇ γιὰ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ πληρώματος τῆς «Ἀμαλίας». Ὁ Παλάσκας τὸν διεβεβαίωσε γι' αὐτό, πρᾶγμα ποὺ ἐξάφνισε κάπως τὸ Γάλλο ναύαρχο, ὁ ὁποῖος εἶπε, ὅτι σὲ τέτοιες ἀνώμαλες περιστάσεις ποτὲ ἕνας πλοίαρχος δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη στὸ πλήρωμά του.

Σὲ λίγο ἔφτασε στὴν «Ἀμαλία» καὶ ὁ Γάλλος πρεσβευτὴς τῶν Ἀθηνῶν Μπουρέ, ὁ ὁποῖος εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὰς Ἀθήνας πρὶν μαθευτῇ ἐκεῖ ἡ ἀφιξις τῆς βασιλικῆς θαλαμηγοῦ. Ἐνῶ ὅμως ὁ βασιλεὺς συνομιλοῦσε μὲ τὸ Γάλλο πρεσβευτή, ἀνηγγέλθη στὸν κυβερνήτη Παλάσκα, ὅτι εἶχε φτάσει στὴν «Ἀμαλία» ὁ ἡμενάρχης τοῦ Πειραιῶς συνοδευόμενος ἀπὸ ἄλλους δυὸ ἀξιωματικοὺς τοῦ βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, μὲ μεγάλη στολή. Οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοὶ ἦσαν ὁ ἀντιπλοίαρχος Λ. Σαχτούρης καὶ ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Δ. Κριεζῆς, οἱ ὁποῖοι μὲ διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεως πήγαναν ν' ἀντικαταστήσουν τὸν Παλάσκα καὶ ν' ἀναλάβουν αὐτοὶ τὴν κυβέρνησι τῆς «Ἀμαλίας»!... Ἡ διαταγὴ αὐτή, σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, καὶ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ κυβερνήτου, ἰσοδυναμοῦσε μὲ διαταγὴ συλλήψεως τοῦ βασιλέως.

Ὅταν ὁ Παλάσκας ἀνήγγειλε στὸν Ὄθωνα τὴν ἄφιξί τους, δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι ἀπ' αὐτόν, γιατὶ ἐδίσταζε μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ ἂν οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοὶ ἔφεραν καμμιὰ πρότασι τῶν ἐπαναστατῶν καὶ τοῦ κινδύνου ποὺ διέτρεχε ἂν τοὺς δεχόταν.

Ὡστόσο ὁ Παλάσκας ἀνησυχοῦσε τρομερὰ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἀξιωματικοὶ θὰ ἤρχοντο σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸ πλήρωμά του καὶ γι' αὐτό, χωρὶς νὰ περιμένῃ πειὰ ἀπάντησι τοῦ Ὄθωνος, ἔτρεξε στὸ κατάστρωμα. Ἔφτασε δὲ ἐγκαίρως, γιατὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ οἱ δυὸ ἐπαναστάται ἀνέβαιναν τὴ σκάλα τοῦ πλοίου, ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς «Ἀμαλίας» διευθυνότουσαν πρὸς αὐτοὺς γιὰ νὰ τοὺς μιλήσουν.

Ἀμέσως ὁ Παλάσκας ἀπεμάκρυνε μ' ἕνα νεῦμα τοὺς ἀξιωματικούς του ἀπὸ κεῖ καὶ πλησίασε ὁ ἴδιος τοὺς ἐρχομένους.

— Τί θέλετε, κύριοι; τοὺς ρώτησε.

Τότε ὁ Κριεζῆς τοῦ ἀπάντησε δίνοντάς του ἕνα χαρτί:

— Σᾶς φέρνουμε μιὰ διαταγή...

— Τίνος; ρώτησε νευρικὰ ὁ Παλάσκας.

— Τῆς νέας Κυβερνήσεως, ἀπάντησε ὁ Κριεζῆς.

— Ἔχω μέσα στὸ πλοῖο μου τὸ βασιλέα, εἶπε τότε σταθερὰ ὁ Παλάσκας, καὶ μόνο ἀπ' αὐτὸν λαμβάνω διαταγές. Γι' αὐτό, σᾶς παρακαλῶ, νὰ φύγετε ἀμέσως.

— Μὰ ἔχουμε ἕνα ἔγγραφο προσωπικὸ γιὰ σᾶς, παρετήρησε ὁ Κριεζῆς.

— Δόστε τό μου... Θὰ τὸ ἀνοίξῃ ὁ βασιλεύς... Ἐσεῖς δὲ νὰ φύγετε... Παρακαλῶ ἀμέσως!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Παλάσκας φώναξε τὸν ὕπαρχο τοῦ πλοίου Κουτσοῦκο καὶ τὸν διέταξε νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς δυὸ ἀξιωματικοὺς στὴ βάρκα ποὺ τοὺς ἔφερε στὸ πλοῖο.

Τότε ὁ Σαχτούρης, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκεῖνο τὴ στιγμὴ εἶχε μείνει σιωπηλός, εἶπε μὲ ἀλλοιωμένη φωνή:

— Λοιπόν, μᾶς διώχνετε;

— Λυποῦμαι πολύ, ἀπάντησε ὁ Παλάσκας, ἀλλὰ ἡ ὥρα τώρα δὲν εἶνε κατάλληλη γιὰ φιλοφρονήσεις.

Βλέποντας τὴ στάσι τοῦ πλοιάρχου τῆς «Ἀμαλίας» οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ ἔκριναν φρόνιμο νὸ μὴ ἐπιμείνουν περισσότερο καὶ, ἀφοῦ κατέβηκαν τὴ σκάλα τοῦ πλοίου, ἔφυγαν μὲ τὴ βάρκα τους.

Στὸ προσεχὲς θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐξιστόρησι τῶν δραματικῶν αὐτῶν γεγονότων.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Ὁ Ἑβραῖος τραπεζίτης τοῦ Λονδίνου Ἰάκωβος Ρότσιλδ ἔστειλε κάποτε στὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας νὰ τοῦ προεξοφλήσουν ἕνα συνάλλαγμα. Ὁ ἀρμόδιος ὅμως ὑπάλληλος ἀρνήθηκε νὰ τὸν διευκολύνῃ, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν προεξοφλεῖ συναλλάγματα ἰδιωτῶν. Τότε ὁ Ρότσιλδ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Τράπεζα, σκέφθηκε νὰ τῆς παίξῃ ἕνα καλὸ παιγνίδι. Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν πῆρε μαζύ του ἕναν ὑπηρέτη του, στὸν ὁποῖον ἔδωσε κι κρατῆ ἕνα μικρὸ κιβώτιο γεμᾶτο ἀπὸ χαρτονομίσματα τῶν πέντε λιρῶν τῆς Ἀγγλικῆς Τραπέζης, καὶ πῆγε στὴν Τράπεζα, ὅπου ἄρχισε νὰ τὰ ἐξαργυρώνῃ. Δὲν ἔδωσε ὅμως μὲ μιᾶς ὅλα τὰ χαρτονομίσματα γιὰ νὰ πάρῃ χρυσό, ἀλλὰ ἕνα-ἕνα χωριστά, οὕτως ὥστε ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐβάσταξε ἑφτὰ ὁλόκληρες ὧρες. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ τὴν ἑπομένη καὶ τὴ μεθεπομένη ἡμέρα, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τὸν ταμία νὰ παρατηρήσῃ στὸν Ρότσιλδ ὅτι αὐτὸ παρεκώλυε σημαντικὰ τὶς ἐργασίες τῆς Τραπέζης.

— Αὐτό, φίλε μου, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ γίνεται ἐπὶ τρεῖς μῆνες συνεχῶς, τοῦ εἶπε ὁ Ρότσιλδ ἀτάραχος.

Ἡ ἐπιδοπίησις αὐτὴ ἐπροξένησε πανικὸ στὸ διευθυντὴ τῆς Τραπέζης, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὸ σατανικό του σχέδιο ἀναγκάστηκε νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τὸν περίφημο τραπεζίτη καὶ νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι στὸ μέλλον ἡ Τράπεζα θὰ προεξοφλοῦσε προθύμως τὰ συναλλάγματά του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑΝ ΤΟΥ 1912-13

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Βούλγαροι. Ἡ συμπεριφορά τους πρὸς τὰ γυναικόπαιδα. Ἡ μπεμπέκα τοῦ γέρο-Ἐθνοφρουροῦ. Ἡ ἀπὸ μηχανῆς... γίδα! Ὁ λοχίας ποὺ προαισθάνθηκε τὸν θάνατό του. Τὸ μοιραῖο, κλπ.

Κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸ πόλεμο τοῦ 1913, ἐνῶ οἱ Βούλγαροι ἐφέροντο μὲ τὸ σκληρότερο τρόπο πρὸς τὰ γυναικόπαιδα ποὺ συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους, οἱ δικοί μας στρατιῶτες ἀντιθέτως, ἂν τύχαινε νὰ βροῦν πουθενὰ στὴ προέλασί τους κανένα βρέφος ἐγκαταλελειμένο ἀπὸ τοὺς πανικοβλήτους γονεῖς του, τὸ ἔπαιρναν μαζύ τους γιὰ νὰ τὸ σώσουν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὰ ἄγρια ζῶα τοῦ λόγγου.

Κάποιος γέρος ἐθνοφρουρός, καθὼς περνοῦσε μαζὺ μὲ τὴν ἐφοδιοπομπή του τὰ στενὰ τῆς Κρέσνας, κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ μικρὴ ὀρφανὴ Βουλγαροπούλα καὶ προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ τῆς καταπραΰνῃ τὴν πεῖνα μὲ καφέ.

— Μὴν τῆς δίνῃς καφέ, θὰ τὴν πεθάνῃς μιὰ ὥρα ἀρχήτερα! τοῦ φώναζαν οἱ συνάδελφοί του.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ μωρὸ εἶχε τύχη, γιατὶ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε μπρὸς στὸν προστάτη του ἕνας ἐθνοφρουρὸς ἀπὸ ἄλλο σῶμα, σέρνοντας ἀτοπίσω του μιὰ γίδα.

Ἐκεῖνος ποὺ βαστοῦσε τὸ μωρό, μόλις εἶδε τὸν ἄλλο μὲ τὴ γίδα, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔσένα ζητοῦσα, σύντροφε... Ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε νὰ μοῦ κάνῃς ἕνα καλό...

— Ὅ,τι θέλει ὁ συνάδελφος...

— Ἕνα ποτηράκι γάλα θέλω γιὰ τὴ δρακοῦλα μου!..

— Προθυμότατος. Ἤθελα ὅμως νὰ κάνουμε μιὰ συμφωνία: Ἢ νὰ μοῦ δώσῃς ἐσὺ τὸ μωροῦδέλι ἢ νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὴ γίδα! Μ' ἕνα ποτῆρι δὲν μπορεῖ νὰ χορτάσῃ. Τί θὰ γίνῃ τὶς ἄλλες μέρες;..

Τότε ὁ ἐθνοφρουρὸς παραχώρησε μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ τὴ γίδα στὸ γεροντότερο συνάδελφό του κι' ἔτσι σώθηκε ἡ ὀρφανὴ Βουλγαροπούλα μτειμπέκα.

* * *

Κάποιος λοχίας τοῦ 15ου πεζικοῦ συντάγματος, γνωστὸς σ' ὅλους γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν αὐταπάρνησί του στὴν ὥρα τῆς μάχης καὶ γιὰ τὸν εὔθυμο χαρακτῆρα του, ἦταν μελαγχολικὸς καὶ σκεπτικὸς μιὰ μέρα. Ὅταν ἄρχισε ἡ ὁμοβροντία τῶν Βουλγαρικῶν κανονιῶν, αὐτὸς ποὺ ἄλλοτε χόρευε καὶ τραγουδοῦσε μέσα στὴν τρομαχτικὴ συναυλία τῶν ὀβίδων καὶ τῶν σφαιρῶν, ἔχασε μὲ μιᾶς τὸ θάρρος του, κλονίστηκε, καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν συντρόφων του...

Ὁ διοικητὴς τοῦ λόχου του, συνηθισμένος νὰ τὸν βλέπῃ πάντα ὀλόρθον κι' ἀτρόμητον, στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός, τὸν ἀνεζήτησε παντοῦ καὶ παραξενεύτηκε πολὺ ὅταν τὸν εἶδε πεσμένο κατάχαμα.

— Πῶς!... Φοβᾶσαι, λοχία;... τοῦ εἶπε μὲ ἐπίπληξι καὶ παράπονο συγχρόνως.

— Ἔχετε δίκηο, κύριε διοικητά, ἀπάντησε ὁ φιλότιμος νέος, ἀναπηδῶντας ἀπάνω ντροπασμένος καὶ χαιρετῶντας στρατιωτικά. Πάω ἀμέσως στὴ θέσι μου...

Ἄρπαξε ἀμέσως ἀπὸ κάτω τὸ ντουφέκι του, κύτταξε στὰ μάτια ἀποφασιστικὰ τὸ λοχαγό του κ' ἔτρεξε νὰ πολεμήσῃ ὅπως πάντα.

Σὲ λίγο ὅμως ἔπεφτε νεκρὸς μὲ μιὰ σφαῖρα ἐχθρικὴ στὸ μέτωπο!.. Κι' ὅλοι τότε κατάλαβαν πὼς ὁ ἄτυχος λοχίας, ὁ τόσο γενναῖος πάντα, εἶχε προαισθανθῆ τὸν θάνατό του καὶ γι' αὐτὸ ἦταν λυπημένος καὶ προφυλαγόταν τὴν ἡμέρα αὐτή...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ

Οἱ θαυμαστὲς τοῦ διασήμου κινηματογραφικοῦ ἀστέρος Ροδόλφου Βαλεντίνο δὲν παύουν, καὶ σήμερα ἀκόμα, νὰ ἐκδηλώνουν τὴ λατρεία τους, ὄχι μόνον πρὸς τὸν μαχαρίτη ὡραῖον Ροδόλφον, ἀλλὰ καὶ στὰ... ζῶα ποὺ ἀγαποῦσε!

Στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τῆς κοιλάδος Σὰν Φερναντίνο, κοντὰ στὸ Χόλλυγουντ, χτίστηκε τελευταία ἕνα μεγαλοπρεπέστατο μνημεῖο, ὁμοιο τοῦ ὁποίου ἐλάχιστοι μεγάλοι ἄνδρες ἔχουν ἀποχτήσει... Ἐπάνω στὸ μνημεῖο αὐτὸ διαβάζει κανεὶς τὰ ἀκόλουθα μὲ χρυσὰ γράμματα:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ Καμπόρ, ὁ σκύλλος τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνο, γεννηθεὶς στὴν Ἀλσατία στὶς 20 Ἰουνίου 1922 καὶ ἀποθανὼν στὸ Χόλλυγουντ στὶς 17 Ἰανουαρίου 1929.»

Ὁ Καμπὸρ ἦταν ἕνας ὑπέροχος σκύλλος, ράτσας Ντόμπερμαν. Τὸν εἶχαν χαρίσει στὸν Βαλεντίνο οἱ γονεῖς τῆς συζύγου του Νατάσσας Ρομπόβα ὅταν ἔκανε τὸ γαμήλιο ταξεῖδι του στὴν Εὐρώπη. Ὅπως γράφουν ἡ Ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Βαλεντίνο ὁ Καμπὸρ ἔπεσε σὲ βαθειὰ μελαγχολία, ὥσπου σιγὰ-σιγὰ ψόφησε ἢ μᾶλλον πέθανε, κατὰ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ Βαλεντίνο.